

til Staten, burde være kommet til Rigsdagen og have udbedt sig en Lov om, at hele Skatten kunde eftergives. Andet og mere har jeg ikke sagt, og det er en Henstilling, forekommer det mig, som ikke kunde give Anledning til, at den højtærede Minister blev fornærmet. Det er meget ligefremt, at man beder Ministrene om at holde Lovene, Lov er jo Lov, og Lov skal holdes, og det, der er Lov, kan kun forandres ved Lov.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem er nu altsaa naaet til at hævde, at det er gældende Lov her i Danmark, at Kommunernes Selvstyre ikke udstrækker sig til at kunne eftergive Skat overfor den enkelte Borger, som er kommet i en saadan Nødstilstand, at han ikke er i Stand til at betale Skat. Jeg vil da tillade mig at sige, at saa tror jeg, det vil være nødvendigt ved tredje Behandling, naar jeg har de forskellige Cirkulærer og de forskellige Afgørelser, som foreligger om denne Sag, ved Haanden, at komme tilbage til denne Sag, thi jeg ønsker ikke, at den Opfattelse skal blive gældende her, at det kommunale Selvstyre er saa indskrænket, at Kommunerne ikke skulde være i Stand til at foretage en saadan Handling som at eftergive Skat.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, jeg nogen Sinde i mit Liv vil være i Stand til at naa den Højde af Overlegenhed eller det Omfang af Spydighed, som det ærede Medlem plejer at være en Mester i, men det forbavser mig meget, at det saa muntre Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), hvis velturnerede Spydigheder og Overlegenhed overfor Meddebattanter er velkendt, nu er naaet til at blive alvorlig fornærmet, naar han ved en enkelt Lejlighed ser sine egne Vaaben vendt imod sig selv.

Klaus Berntsen: Efter den ærede Ministers sidste Udtalelser maa jeg have Grund til at tro, at Ministeren ikke har følt sig tiltalt af min Optræden ved tidligere Lejligheder. Men hvis den ærede Minister mener, at min Optræden i Retning af Spydighed har været urigtig og usmagelig, hvorfor i Alverden vil den højtærede Minister saa gaa mig i Bedene? Det forekommer mig, at saa skulde den højtærede Minister være gaaet den modsatte Vej. Jeg ved imidlertid ikke af, at jeg i dette Ting er optraadt uden at vise den tilbørlige Agtelse overfor Ministrene og den tilbørlige Høflighed overfor mine

Kolleger. Om jeg er munter, bliver min Sag, ligesom den højtærede Minister maa have Lov til at være saa kedelig, som han vil. Enhver maa optræde, som det passer til hans Natur.

Men naar den højtærede Minister siger, at han vil undersøge nærmere, om Kommunernes Selvstyre her i dette Land virkelig ikke er naaet dertil, at en Kommunalbestyrelse helt kan eftergive den enkelte den til Kommunen paalignede Skat, og at han maaske i den Anledning vil fremsætte Ændringsforlag, vil jeg gøre opmærksom paa, at det kommunale Selvstyre virker indenfor visse Lovgrænser, og at det er en Lovregel, at for at have Valgret skal man have betalt Skat. Naar Skatterne er opkrævede og Regnskabsaaaret er sluttet, efterses det i Kommunerne, om samtlige Skatter er gaaet ind, og viser det sig saa, at der er Restanter, overvejer Kommunalbestyrelserne, om de skal pantes eller ikke. Hvis Kommunalbestyrelserne finder, at det ikke kan betale sig at udpante, eftergiver de ikke Skatten, men de opfører Beløbet som tabt. Saa vidt jeg ved, staar der paa alle de Regnskaber, der indsendes til Revision baade fra Sogneraad til Amtsraadene og fra Byraadene til Indenrigsministeriet, en Rubrik for uerholdelig Skat, Kommunalbestyrelserne skal kunne gøre Rede for, hvor enhver paalignet Skat er blevet af, og ved den uerholdelige Skat er der ikke Tale om Eftergivelse af den hele Skat. Det, der her er Tale om, og som alle Cirkulærene hidtil er gaaet ud paa, er, at man, naar der er Trang dertil, kan nedsætte Skatten, eftergive en Del af Skatten, men ikke hele Skatten, og derfor glæder det mig, at den højtærede Minister — jeg kan henholde mig til hans Svar — erklærer, at der ikke findes nogen Lovhjemmel for at eftergive den hele Skat.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem sagde, at jeg ikke skulde gaa i hans Fodspor, hvis jeg mente, hans Spydigheder var en daarlig Taleform. Jeg tør sige, at en velturneret Spydighed altid vil finde en forstaaende Vurderer i mig, og jeg har ofte vurderet det ærede Medlems Spydigheder højt. Er de gaaet ud over mig, har jeg ogsaa kunnet nyde dem med et Smil. Jeg beklager, at det ærede Medlem nu ikke er i Stand til at modtage en Spydighed paa samme Maade, det har han dog vist kunnet gøre før.

Maa jeg dernæst sige, at det ærede Medlem tager fejl, naar han tror, at jeg har sagt, at jeg vilde undersøge nærmere,